

sager fra folkeskolens område tillige for Danmarks lærerforening. Denne ordning er kommet i stand ved brug af en stedfortræderplads og af muligheden for at tilkalde særligt sagkyndige, og den har efter det oplyste virket tilfredsstillende, men det må, navnlig i forbindelse med indførelsen af aftalesystemet, anses for naturligt, at samtlige centralorganisationer sikres en fast repræsentation. Det foreslås i udkastet overdraget ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen at fastsætte medlemstallet på grundlag af de af kommissionen anførte synspunkter.

Beskikkelse og valg til lønningsrådet er hidtil sket for 4 år ad gangen bortset fra formandsposten, som er besat ved kongelig udnævnelse uden tidsbegrænsning. Næstformanden er ligeledes kongelig udnævnt, men kun for 4 år ad gangen.

Kommissionen finder det bedst stemmende med lønningsrådets stilling og opgaver efter den nye ordning, at ministeren beskikker såvel formand og næstformand som repræsentanter for administrationen og centralorganisationerne for 4 år ad gangen. Den hidtidige praksis, hvorefter organisationsrepræsentanterne udpeges efter indstilling fra centralorganisationerne, bør lovfæstes. Samtidig forekommer det hensigtsmæssigt at bestemme, at organisationsrepræsentanter udtræder, når ny indstilling fremkommer fra vedkommende centralorganisation, hvorved der etableres en ordning svarende til den, der gælder for de folketingsvalgte medlemmer, der afgår, når de udtræder af tinget.

Til §§ 42-43.

Gennemførelse af kommissionens forslag om fastsættelse af tjenestemændenes løn- og andre ansættelsesvilkår ved aftaler vil gøre det nødvendigt samtidig at træffe bestemmelse om, hvorledes spørgsmål om påstået overtrædelse af eller uenighed om fortolkning af indgåede aftaler skal afgøres. I tilfælde, hvor bestemmelser fastsat af folketinget eller af ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen er trådt i stedet for aftaler, kan der ligeledes opstå behov for en tilsvarende stillingtagen.

Efter kommissionens opfattelse vil den bestående voldgiftsret i tjenestemandssager være et velegnet organ til løsning af disse opgaver, og dens virksomhed bør i videst muligt omfang udøves efter regler, der svarer til, hvad der gælder for kollektive overenskomster på arbejdsmarkedet med hensyn til faglig voldgift og arbejdsretten.

Hidtil har kun centralorganisationer haft adgang til at indbringe sager for voldgiftsretten, hvilket kunne anses for naturligt under den hidtidige ensidige fastsættelse af ansættelsesvilkårene og vilkårene for udøvelse af forhandlingsret. Fremtidig

bør begge parter i aftalerne være beføjet til at forlange voldgiftsrettens prøvelse. For så vidt angår aftaler, som ikke er indgået af ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen, forekommer det dog rigtigst at bestemme, at vedkommende minister kun kan indbringe sager for voldgiftsretten efter forhandling med ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen, idet det herved forudsættes, at alle forhandlingsmuligheder er udtømt, inden voldgiftsretten påkender sagen.

Til § 44.

Lovudkastets § 44 træder i stedet for lønnings- og pensionslovens § 19. Den udvidelse af voldgiftsrettens kompetence, som er foreslået i udkastets § 42, gør det naturligt at afgrænse adgangen til domstolsprøvelse under hensyntagen hertil.

Indbringelse for domstolene i henhold til § 44 kan herefter som hovedregel ske for så vidt angår krav der støttes på tjenestemandsløven uden at være baseret på indgåede aftaler eller bestemmelser, der træder i stedet for aftaler, jfr. udkastets §§ 35-37 og § 42. Beføjet til at anlægge sag vil være såvel den enkelte tjenestemand som en tjenestemandsorganisation.

Derudover må en tjenestemand kunne anlægge sag om spørgsmål, der angår indgåede aftaler eller bestemmelser, der træder i stedet for aftaler, såfremt vedkommende centralorganisation tilkendegiver, at den ikke agter at indbringe sagen for voldgiftsretten.

Herved sikres der adgang til i alle tilfælde at få opståede tvister afgjort enten ved voldgiftsretten eller ved domstolene. Derimod er det ikke hensigtsmæssigt at åbne mulighed for domstolsprøvelse af voldgiftsrettens afgørelser, da disse efter kommissionens opfattelse bør være endelige, ligesom det er tilfældet for tilsvarende afgørelser truffet for så vidt angår kollektive overenskomster.

På tilsvarende måde, som lønnings- og pensionslovens § 19, stk. 2, har fastsat frister for udtagelse af stævning, er det fundet hensigtsmæssigt at optage en frist på 6 måneder i udkastets § 44, stk. 2. Da der både kan være tale om afgørelser truffet af ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen og af andre ministre, eventuelt efter forelæggelse for ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen, er det foreslået, at fristen regnes fra den endelige administrative afgørelse.

Det bemærkes, at såfremt der skulle opstå tilfælde, hvor et spørgsmål søges indbragt for voldgiftsretten, men denne afviser sagen, fordi den anser sig for inkompetent, må det anses for rigtigst, at fristen for udtagelse af stævning ved domstolene regnes fra tidspunktet for voldgiftsrettens afvisning.